

بررسی مفهوم هنر و فن در مثنوی مولوی

فاطمه ابراهیم زاده *، 81،

1396-6-21

چکیده: واژه‌ی هنر در زبان فارسی قدیم بر فضایل چهارگانه شجاعت، عدالت، عفت و حکمت عملی دلالت دارد که مجموعاً به معنی فرزندی است. هنر در اشعار کلاسیک فارسی عمدتاً به معنی فضیلت و دانش به کار رفته است. فن، واژه‌ای فارسی به معنی راه و روش و شگرد و مهارت‌های انجام کاری است. این واژه کوتاه شده‌ی فن است که در فارسی به همان معنای شگرد است. این پژوهش به روش توصیفی - تحلیلی انجام شده و مقصود از آن بررسی مفاهیم هنر و فن را در مثنوی مولوی است. نتایج به دست آمده نشان می‌دهد: اصطلاح هنر در مثنوی عموماً در معانی متعالی از قبیل: فضل، کمال اخلاقی، علم، شایستگی، توانایی روحی و موارد مشابه به کار رفته و در ابیات معدودی نیز دلالت بر مکر، ریاکاری، نادانی و سحر دارد. از سوی دیگر، واژه‌ی فن غالباً در معانی شگرد، زیرکی و مهارت ویژه در انجام امور کاربرد یافته، اما گاهی به حرفه‌هایی مانند حکایت‌گری، آینه‌گری، نقاشی، دباغی، شبانی، خیاطی، معلمی و مشاغل دیگر اشاره دارد. شیوه‌ی مولوی برای بیان مفاهیم انواع هنرها و فنون حکایت پردازی و داستان سرایی است. واژه‌های کلیدی: هنر، فن، مثنوی معنوی، مولوی.

کلمات کلیدی : هنر، فن، مثنوی معنوی، مولوی.

[Islamic Azad University, Rasht Branch - Thesis Database](#)

[دانشگاه آزاد اسلامی واحد رشت - سامانه بانک اطلاعات پایان نامه ها](#)